

I

‘Tot maandag.’ Er klinkt iets spijtig door in Maurits’ stem. Hij neemt Sonja intens in zich op. Haar donkere ogen lachen hem overmoedig toe. Tot maandag is lang, als het vrijdagmiddag halfvijf is.

Het is een gebruikelijke afscheidsgroet van twee collega’s die na werktijd uiteengaan. Maar die blik van Sonja ...

Met een diepe zucht stapt Maurits in de auto en draait het contactsleuteltje om. Onder de motorkap begint de motor te grommen. Wanneer hij het parkeerterrein afrijdt, ziet hij dat Sonja haar hand naar hem opsteekt. Ja, maandag ziet hij haar pas weer. Het hele weekend ligt daartussen. Verdraaid, hij had best kunnen voorstellen om nog even koffie te drinken bij De Bosanemoon. Verleden week hebben ze dat ook gedaan.

Hij neemt de afslag naar de snelweg. Nou ja, ’t gaat Christel misschien opvallen als hij weer laat thuiskomt. Hij heeft de laatste tijd al een keer of vier met Sonja koffiedronken bij De Bosanemoon.

Hij schakelt over naar de vijfde versnelling. Een onbestemd gevoel bekruipt hem. Het voelt ... het voelt niet helemaal goed.

Nou ja, je mag toch wel een kop koffie drinken met een leuke collega? Sonja is een aantrekkelijke, pittige vrouw. Daar houdt hij wel van – een beetje spirit. Christel zou er wat meer

van moeten hebben. Christel is in alles een doorsneevrouw. Niks springt er voor hem uit. Vroeger was dit anders ... Het is bijna een uur rijden naar huis. Hij is niet jaloers op collega's die dicht bij de zaak wonen en op de fiets naar het werk kunnen. Met zijn Audi A6 bij Hoekstra Engineering arriveren heeft toch wel wat. Als Christel wist wat hij dacht, zou ze zeggen: Blijf met allebei je benen op de grond, joh. Maar Christel weet niks van zijn gedachten, zoals ze wel meer dingen niet weet. Gelukkig maar ...

Met de afstandsbediening opent hij de garagedeur. Bij binnenkomst ruikt hij al wat ze eten: rodekool. Burgerlijker kan het niet. Maar Christel serveert er altijd overheerlijke rundervinken bij, waar ze nog wat extra kruiden over gestrooid heeft. En aan de kool voegt ze stukjes ananas toe. Dat maakt iets goed, al wil hij dat niet toegeven. 'Hoi Christel.' Een vluchtige kus half op haar wang, half op haar mond. Daar maakte hij eerder meer werk van, beseft hij ineens. Hij ziet de hoogrode kleur op haar gezicht. Dat heeft ze altijd als ze druk bezig is. Hij wendt zijn ogen af. 'Je bent later dan anders, hè?' vraagt ze. 'Nauwelijks, heb even in de file gestaan.' Dat de file langzaam rijdend verkeer was en dat hij meer dan een kwartier met Sonja heeft staan praten, vertelt hij niet. Verbeeldt hij het zich of ligt er iets onderzoekends in haar blik? Hij loopt naar het keukenbuffet en zet een mok onder de tuitjes van de koffiemachine. Cappuccino deze keer. Terwijl het melkschuim in de mok spuit, voelt hij hoe moe hij is. En daar is die stekende hoofdpijn ook weer.

Met een glunderend gezicht scheidt Ruben de rodekool op zijn bord. ‘Lekker ma, met ananas! En wat voor kruiden heeft u op het vlees gedaan?’ Hij snuift nadrukkelijk.

‘Italiaanse.’ Christel glimlacht. Ze schuift de schaal met aard-appelpuree in zijn richting.

‘Dat u van simpele rodekool zoiets lekkers kunt maken! Ik heb bij Walter eens rodekool gegeten. Verschrikkelijk! Zijn moeder had alles vast twee uur gekookt of zo. Het lag als beton in je maag. Maar ja, dat kon ik moeilijk zeggen ...’

Christel schiet in de lach. ‘Blij dat je dat niet gedaan hebt!’ Ze kijkt waardierend naar haar jongste zoon. Met zijn zestien jaren is hij nog zo heerlijk open. Ze kan veel van hem hebben. Echt voor problemen zorgt hij niet.

Gerco is rustiger; ze weet vaak niet wat hem bezighoudt. Hij puberde heftig. Nu hij bijna twintig is, is dat wel over, maar toch ...

‘Inderdaad ma, ’t smaakt niet slecht’, komt hij onverwacht uit de hoek.

Christel kijkt opzij. ‘Moeders eten smaakt zo gek nog niet zeker, na een week studentenkost.’

‘Beslist niet. Ik zal maar niet vertellen wat wij doordeweeks eten, dat bespaart u een hoop zorgen.’ Hij knipoogt naar z’n moeder.

Maurits neemt geen deel aan het gesprek. Wat een geneuzel over die rodekool. Dit is een heel andere wereld dan die bij Hoekstra Engineering.

Christel kijkt hem vragend aan; verwacht zeker van hem ook een reactie. Warempel, Gerco’s blik kruist eveneens de zijne. Zijn oudste kijkt hem kritisch aan. Uitslovers, die jongens ...

Ruben neemt het laatste restje groente met de opmerking dat niemand zeker meer hoeft.

‘k Heb nog veel te doen voor school. Vanavond kan ik echt niet naar catechisatie’, zegt hij dan.

Christel trekt haar wenkbrauwen op.

‘Nee, echt ma. Ik moet nog wat aan mijn profielwerkstuk doen, samen met Walter.’ Zijn ogen lachen.

‘Jij gaat gewoon naar catechisatie.’ Het is het eerste wat Maurits zegt sinds ze aan tafel zitten.

‘Geintje! U trapt er meteen in, pa.’

Het is moeilijk om je verlies toe te geven. ‘Dat zeg je nu.’

Weer een blik van Gerco, geringschattend.

Maurits schuift zijn lege bord van zich af. Was het maar weer maandag. Wat een niveau hier!

Zaterdag is het vijftigjarig huwelijksfeest van Christels ouders. Ze wonen op de Veluwe. Christel ziet haar ouders niet zo vaak. Gelukkig zijn ze nog gezond en ze nemen actief deel aan het sociale leven. Toch voelt Christel meer dan een aantal jaren geleden het belang om haar ouders regelmatig te bezoeken.

Maar Maurits is er niet altijd voor te porren om op een vrije zaterdag vanuit het westen naar Nunspeet te rijden. En vandaag al helemaal niet. Christels zussen en broer bezitten een spontaniteit en openheid die hij van huis uit niet kent. Gek, hij is zich altijd een vreemde eend in hun bijt blijven voelen. Nou ja, het zijn ook zulke eenvoudige mensen ...

Christel heeft zin in het familiefeest, constateert hij. Voor de badkamerspiegel kamt ze haar donkerblonde, goed vallende haar. Het lijkt wel of er vonkjies van afspatten. Hier en daar zit een grijs streepje, maar dat valt nauwelijks op.

Als Maurits de slaapkamer uit loopt, de boord van zijn overhemd nog los – alsjeblieft niet langer een knellende stropdas om dan nodig is – blijft hij staan en kijkt hij naar haar.

‘Hoe vind je mijn jurk, Maurits? Ik heb lang gezocht om voor deze gelegenheid iets te vinden dat stijlvol en toch vlot is. Ik heb er een zwart jasje bij.’ Haar helderblauwe ogen kijken hem verwachtingsvol aan.

‘Wanneer heb je dat ding gekocht?’

‘Donderdag. Ik heb nog geen gelegenheid gehad om het je te laten zien.’ Ze draait zich een halve slag naar hem om. ‘Als ik het jasje over dat ding aan heb, toont het beter’, zegt ze wat spottend.

Hij kijkt naar het zwart met crème gestreepte jurkje. Het kleedt slank af. Christel heeft een jeugdig figuur, ondanks haar achtenveertig jaren.

Sonja draagt dit soort jurken ook weleens, bedenkt hij. Haar haar is donker en haar huid enigszins getint. Haar staat zoiets beter.

‘Nou ... het staat wel aardig.’ Hij draait zich om en loopt de trap af.

Christel gaat verder met haar kapsel. In de spiegel ontmoet ze haar gekwetste blik. Er valt een schaduw over de dag waarnaar ze zo had uitgezien. Het is een schaduw die ze al drie dagen bewust weg heeft geduwd. *Je moet praten met Maurits, Christel, doorvragen.* Durft ze dat wel?

Vandaag is het de dag niet om over zoiets te praten weet ze, als ze eindelijk naast hem in de auto schuift. Ze voelt zich opgejaagd. De jongens waren niet uit bed te krijgen. Ruben beweerde dat hij met gemak binnen een halfuur kon douchen, aankleden en ontbijten.

Gerco was wat vlotter en haalt nu zijn vriendin Annerieke op. Hij heeft zelf een autootje, een bejaard geval dat hij onlangs voor een zacht prijsje op de kop heeft getikt. Zij volgen hen zo meteen. Om halftwaalf moeten ze met heel de familie bij het Zuiderzeemuseum in Enkhuizen zijn. Daar zullen ze een groot deel van de dag doorbrengen.

‘Ik ga nog een poosje pitten’, geeuwt Ruben vanaf de achterbank. ‘Het is echt misdadig om een hard studerende jongen op z’n vrije dag zo vroeg uit bed te halen.’

‘Ik heb ook heel de week hard gewerkt, toch was ik al uren eerder op dan jij’, broemt Maurits.

‘Ik had best met Gerco en Annerieke mee kunnen rijden.’ Ruben buigt zich naar voren. ‘Ach nee, een verliefd stel gaat natuurlijk liever samen.’ Hij laat zich achterovervallen. ‘Nou, welterusten mensen, roep me maar als we in Enkhuizen zijn.’ Maurits en Christel kijken elkaar even glimlachend aan. Wanneer Maurits in de achteruitkijkspiegel ziet dat Ruben werkelijk onder zeil is, begint hij: ‘Ik vind Annerieke een aardige meid, en jij? Hopelijk bekoelt deze vriendschap niet zo snel als Gerco’s eerdere verkeringen.’

Christel kijkt opzij. Maurits ziet de flits in haar helderblauwe ogen niet. ‘Ik geloof dat Annerieke een lief karakter heeft. Ik hoop dat Gerco dat ook goed in de gaten heeft.’

‘Hij kan geducht flirten. Ik hou daar niet van.’ Maurits drukt het gaspedaal iets dieper in. Zijn woorden blijven naklinken in zijn eigen oren.

Ander onderwerp. ‘Wil je een cd opzetten?’ Zijn rechterhand grijpt naar de versnellingspook. Even wat vaart minderen; er doemen verkeerslichten op onder aan de afslag.

Als de hele familie bijeen is, drinken ze eerst koffie in het

Amsterdamse huis. Het is een drukte van belang – ze zijn met bijna dertig volwassenen en acht kinderen. Het bruidspaar geniet zichtbaar nu ze allen die hun lief zijn om zich heen hebben. Christel voelt zich langzaam ontspannen. Hopelijk wordt het een goede familiedag, denkt ze. Soms werpt ze een blik op Maurits. Eerst keek hij wat strak, maar nu is hij in een geanimeerd gesprek gewikkeld met zwager Roland. Ze moet niet steeds zo op hem letten, maar alles van zich afzetten. Het is toch zijn eigen probleem dat hij zich tussen haar familie niet altijd thuisvoelt?

Een gids neemt hen mee door het buitenmuseum. Boeiend vertelt ze allerlei wetenswaardigheden over het leven rond de Zuiderzee, een eeuw geleden. Christel maakt wat foto's met haar pocketcamera.

‘Leuk, hè?’ Ma’s stem in haar oor. Christel kijkt om. ‘Zeker, ma. Ik geniet, en u ook geloof ik.’

De helderblauwe ogen van de oudere vrouw glanzen in haar blozende gezicht, dat omlijst wordt door lichtgrijs krulhaar. ‘Pa en ik hebben zó naar deze dag uitgezien. Dat we dit mogen beleven, kind: vijftig jaar samen.’

Christel geniet van het onderonsje. ‘Vijftig jaar is lang’, zegt ze peinzend terwijl ze haar ogen over een oud geveltje laat glijden.

Tijdens het diner is Maurits toch weer teruggetrokken. Christel vindt hem er wat vermoeid uitzien. Hij houdt niet van drukte. En haar familie is druk, en levendig. Broer Paul heeft zojuist tijdens een klinkende speech pa en ma namens de kinderen en de kleinkinderen een arrangement van twee weken op een bungalowpark in Brabant aangeboden. Haar ouders waren zichtbaar geroerd.

Als Maurits en ik eens mogen beleven dat wij zo lang ge-

trouwd zijn, bedenkt Christel terwijl ze met haar ijslepeltje speelt. Natuurlijk waarderen we het dan ook als de kinderen zo om ons heen staan. Maar vijftig jaar getrouwd ... vijftig jaar trouw ... Zullen zij dit samen beleven?

‘Zullen we gaan?’ stelt Maurits om een uur of negen voor. ‘Nu al?’ Christel zit net het fotoalbum te bekijken dat haar zus Margriet heeft samengesteld uit foto’s van vijftig jaar huwelijks- en gezinsleven. Pa en ma waren zo blij met het album! Ze ziet zichzelf als kleuter van vijf op de schommel in de achtertuin.

Maurits kijkt over haar schouder mee. ‘Ja, laten we maar gaan. Ben jij dat, Chris?’ Hij kijkt met werkelijke interesse naar de kleine foto.

‘Ja, ik wist niet eens meer dat die foto ooit is gemaakt.’

Als ze schuin omhoog kijkt, ontmoeten hun blikken elkaar.

‘Leuk. Maar ik wil nu echt gaan.’

Met een zucht slaat ze het album dicht.

Margriet kijkt van de een naar de ander. ‘Nou Maurits, heb je echt zo’n haast?’

‘We zijn nog lang niet thuis.’

‘Bestel voor mij ook maar een album’, zegt Christel. ‘Ik beschouw het als een soort familiechroniek.’

‘Makkelijk met die digitale albums. Je bent de vijfde al die hem wil hebben.’ Margriet maakt snel een aantekening in haar agenda.

‘Je hebt er echt iets moois van gemaakt. Was ik maar zo creatief.’ Christel staat op.

‘Niet zo kleinerend over jezelf. Jij hebt weer andere kwaliteiten.’ Margriet glimlacht naar haar.

Buiten is het kil op deze aprilavond. De maan schijnt groot en vol. Naast elkaar lopen ze naar de parkeerplaats. Ruben volgt op afstand. Hij heeft nog zo veel te kletsen met een van zijn neven.

‘Wil jij rijden, Christel?’

‘Ik?’ vraagt ze verbaasd. ‘Moet ik voor Bob spelen?’

‘k Heb alleen maar jus en cola op. Nee, ik ben moe.’

In het maanlicht bekijkt ze hem. ‘O. Nou, mij best. Maar dat vraag je anders nooit.’

‘Nee.’

Maurits loopt naar de rechterkant van de wagen. Zijn schaduw loopt voor hem uit.